

DIRECCIO Y REDACCIO.

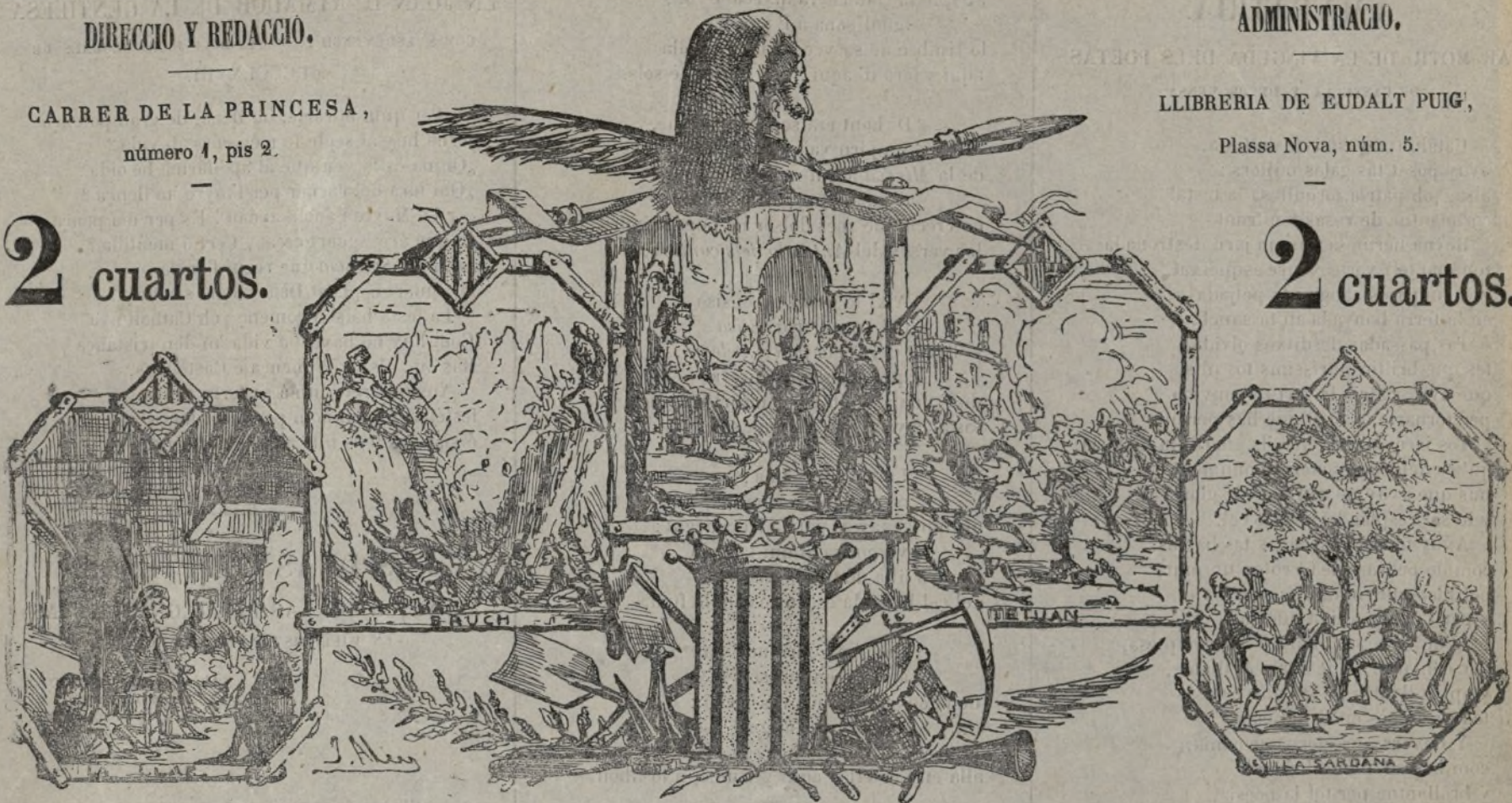
CARRER DE LA PRINCESA,
número 1, pis 2.

ADMINISTRACIO.

LLIBRERIA DE EUDALT PUIG,
Plassa Nova, núm. 5.

2 quartos.

2 quartos.

ANUNCIS

A PREUS
EQUITATIUS.

LA BARRETINA.

LITERATURA,

CIENCIAS
Y ARTS.

SEMMANARI POPULAR.

ALS POETAS DE PROVENSA Y DE CASTELLA.

SALUTACIÓ.

Ben vinguts siau á la terra catalana, trovadors moderns, fills de la inspiració, aus de la naturalesa: ben vinguts siau, eminents poetas, á la pàtria dels Concellers. Catalunya entera vos saluda fraternalment, la nostra pàtria se 'us mostra agraïda, ja que ab vostra presencia voleu contribuir á donar merescuda fama y justa importancia á la antiga y renascuda festa dels JOCHS FLORALS, y á la literatura catalana. Perque vosaltres, oh fills del geni, proclameu ab vostra vinguda á Barcelona, las exelencias infinitas, las bellesas innumerablas de las lletras catalanas: vosaltres proclameu ab vostra presencia en la antiga ciutat dels comptes, que la inspiració, que 'l geni no té patria: vosaltres proclameu la gran veritat que Cervantes sosté en sa obra monumental: que tothom qui escriguia ha de ferho en la llengua qu' ell parlia. Si un jorn — Deu voldrá que may arribi, — la literatura catalana está com esmortuida, si un jorn se veu momentaneament vensuda per sos enemics, si un jorn se veu en mal hora oblidada per los fills de Catalunya; vosaltres, poetas inmortals, tindreu la gloria de haber contribuït á omplir unas quantas pàginas de sa historia literaria, pàginas que serán un monument indestructible y etern, monument que será la estrella que brillará en totas épocas pera recordar á las generacions que han de venir que hi ha una llengua que jamay ha merescut esser oblidada. Y los pobles veniders, al celebrar lo renaixement de la nostra literatura, recordarán y venerarán vostres noms, com nosaltres venerem y respetem los inmortals de Clemencia Ysaura y Ausias March. Poetas: Catalunya vos saluda!.... Nosaltres també.

EN NOM DE LA REDACCIÓ A. SERRA.

À MA PATRIA.

B MOTIU DE LA VINGUDA DELS POETAS

DE CASTELLA Y DE PROVENSA.

Catalunya vesteixte de festa,
avuy pòsat tas galas millors :
alsa, joh patria, orgullosa la testa!
coronantne de rosas ton front.

Reyna hermosa que un jorn destronada
ton mantell vares véure esqueixat,
y estampares sangrenta petjada
en la terra banyada ab ta sanch,

Tas passadas desdixas olvida,
fes que brillin puríssims tos ulls,
que avuy patria la sort te convida
per tornarte lo brill que has perdut.

Tos jorns tristos que 'ls guardi la historia
qu' es dels sigles etern monument,
pus que avuy ne són dias de gloria
y lo sol resplandeix en lo cel.

Avuy miras guardadas tas barras,
com de pedra y de ferro en un mur,
pèl Lleó que 'n afile sas garras
y per l' Àliga altiva que surt.

L' un la forsa 't darà ó ma complesa,
per cantarne tos fets tant brillants,
y après l' altra ab sas alas estesas
te alsará més enllá del espay.

Y llavors una eterna armonia,
com baixada del cel s' oirá ;
y brollantne per tot la poesia,
serás bella y tant gran com avans.

JOSEPH SERRA Y CAMPDELACREU.

GERMANDAT.

LS POETAS CASTELLANS Y PROVENSAIS AB MOTIU DE
SA VINGUDA ALS JOCHS FLORALS DE BARCELONA EN 1868.

Aymauvos los uns als altres
(Jesucrist.)

Salut, Poetas nobles,
que 'ls llassos de tres Pobles
á estrenyer de bon grat ne sou vinguts;
que 'l vostre cor ampli
la santa inspiració que alenta 'l geni.
Poetas mos germans, cent cops salut.

Bè es cert que la véu mia
no es la que en est dia
puga expressarvos lo que sento jo,
mes si 'n voléu la mostra,
culliu la ma que 'us dono ab la ma vostra
y saberho podréu pèl tremolò.

Del cor la porta oberta
deixi á la mes complerta
de quantas emocions l' home ne sent :
la fibra mes sentida
avuy ha volgut Dèu que cobrés vida,
y haver lo cor obert no 'm sap pas grèu.

Romanguin oblidadas
y ab lo passat fermadas
quiméricas y follas pretensions,
la rassa y la frontera
son mots sols de aquells homes qu' endarrera
deixá de temps la civilisació.

Per cert que no rodola
lo riu, ni menys tremola
la estrella, en altre lloch que allí 'hont vol Dèu,
y alsar no pot la cara
aquell qui 'l nom menysprea de sa mare,
pus fins la fera sent amor pèls seus.

De tintas variadas
las alas son tocadas

ab que la cadarnera aixeca 'l vol,
igual sona á l' aurella
lo timbre de sa véu melosa y bella
aquí y fora d' aquí, que una 'n tè sols.

D' hont era sens' cuydarme,
un jorn vaig agradarme
de la Mireya á qui no se oblidar,
d' una altra part á vindre
no crech que mes dolsor ne pogan tindre
los versos del Anton lo dels cantars.

Així lo plant m' ensisa
del trovador d' Elisa
y 'l cant del Poeta Foll y Pelegri,
que 'l papalló mirarne
de l' una á l' altra flor incert volarne,
sas alas ventejant de blau satí.

La Poesia es una,
no tè llengua comuna,
ni límits may sa pátria ha conegut :
vergonya al qui la fassa
captiva filla de triada rassa :
del cel baixada es lluire com lo fum.

Cantém ; óbrinnos via
aquells en qui sols nia
de la enveja lo cuch rosegador ;
sabém que 'n igual hora
la flor se bada y la boirada plora
allá en Castella, aquí y també 'n lo Rhon.

Enllá los d' esclusivas
ideas opresivas
d' un poble y d' una llengua, anéu anéu ;
mes ans feune menbransa
que nomna 'l llaurador en sa gaubansa
al any de dos cullitas any de Dèu.

Dins de mon cor l' imatge
del odi, son estatje
ni sols una hora pogué ferí may ;
lo Martre de Judeya
la pau al predicar, á tothom deya,
aymauvos com germans, y així jo 'u faig.

Cantém, á la véu mèva
la vostra uniu ; sens' trèva
rodolin per l' espay himnes de amor,
si algú manca una lira
préngui la mèva, pus que quant sospira
mon cor es altra lira, Trovadors.

Cantém y lo cel vulla
que arreli y tregui fulla
la idea santa que nos junta avuy,
després ja vindrá 'l dia
que veji 'l mon també com la poesia
floreix si be 's conrea y dona fruit.

En tant, que la esparansa ;
ne mimve la frisança ;
en tant las flors d' aquí sian los gots
ab que l' hostatje 'us dringan
y al beure á tots las benediccions vingan
de 'n Ausicas March, Borneil y Frá Lleó.

Després, vers á Castella,
vers á Provença bella
al retornar, oh trovadors, de nou,
pensau ab Catalunya,
que ab l' hoste, quan d' aquí se nos allunya,
se 'n va dels catalans sempre lo cor.

Salut, poetas nobles
que 'ls llassos de tres pobles
á estrenyer de bon grat ne sou vinguts ;
que 'l vostre cor ampli
la santa inspiració que alenta 'l geni.
Poetas mos germans, cent cops salut!

FRANCESCH UBACH Y VINYETA.

Barcelona 12 de Abril 1868.

EN JOAN L' AYMADOR DE LA GENTILESA

COM S' ESDEVENCH LA FESTA DELS JOCHS FLORALS DE
MDCCCLXVIII.

—«Per quin miracle, oh Dèus, de gran potença
torna huy al segle lo mèu cors ab vida ?
¿Quina es la véu que al apellarme he oida ?
¿Qui fora del carner per l' ayre 'm llença ?
¡ La Mayre Sancta aydáu ! Es per ma pença
lo que are 'sguart creat ¿ Cert ó mentida ?
La Gaya Sciencia que reguí florida
l' esguart è ¡ Loat Dèus ! doná semença.
La festa há son començ ¡ oh Cathalunya
Com huy no haver la vida 'm don tristança !
Mas ou : als de Prohença é Castellans,
Ans que retornin á sa terra lunya
festéjals á mon nom per recordança
é sian los teus fills ab ells germans ! »—

R. PICÓ Y CAMPANAR.

LAS DUAS COMPTESAS.

AL AUTOR DE LAS PAPALLONAS BLAVAS

EN WILLIAMS BONAPARTE WISSE.

Ab ! si me sabien entendre !
Ab ! si me vollen seguir !
MISTRAL.

I.

Totas duas ne jugavan,
sos cabells entrellassavan
del vent al suau alé ;
y del mar á la vorera,
may segona ni primera
entre ellas se conegué.

Ay lo temps de las comptesas !...
Si tornessin aquells temps !...

De sos cors se confonian
los salts, quan sos pits s' unian :
dos flors del mateix rósar
semblavan, quant al besarse
veya la onada pintarse,
sas gallas de carmí encés.

Ay lo temps de las comptesas !...
Si tornessin aquells temps !...

Si la una per aná á festa
s' amania, l' altra llesta
y ab los llabis d' amor plens,
en tant que un bés li donava,
la garlanda l' hi posava
y la vesta y lo mantell.

Ay lo temps de las comptesas !...
Si tornessin aquells temps !...

Prop de la mar salabrosa
passavan vida dilxosa
á l' ombra dels tarongers :
las onas sos péus besavan,
y sa bellesa cantavan
los trovadors y 'ls aucells.

Ay lo temps de las comptesas !...
Si tornessin aquells temps !...

Respiravan los purs ayres
embaumats dels dolsos flayres
que 's respiran sols al cel ;
y ab sas gallas morenetas,
y ab sos ulls com estrelletas
semblavan dos angelets.

Ay lo temps de las comptesas !...
Si tornessin aquells temps !...

II.

Retallant la ayga, s' atansan
duas barcas... no descansan
sos remayres ni un moment.
—«Son las comptesas bonicas!

Serán las presas més ricas
qu' en nostra vida haurém fet!

Ay lo temps de las comptesas!...

S' han perdut, ay, aquells temps!

Ja han acabat sòn viatge
y han saltat sobre la platxa.
Los remayres son dos reys!
Al guaytarlos las dos ninas
deixan ab por las joguinas
y 's fan un abrás estret.

Ay lo temps de las comptesas!...

S' han perdut, ay, aquells temps!

Fins per no véure'ls s' aclucan:
plenas de por s' acurrucan;
y ni menys saban que fer.
À sas petjadas responan
los colps qu' en sos pits ne donan
de sos cors los esbatechs.

Ay lo temps de las comptesas!...

S' han perdut, ay, aquells temps!

A garfirla ja 's preparan:
ja ab crueltat las separan...
ja 's miran pel cop darrer,
com las estrelles porugas
que s' apagan malestrugas
del sol á lo raig primer.

Ay lo temps de las comptesas!...

S' han perdut, ay, aquells temps!

Ja pots plorar mar salada
y cridá ab véu endolada,
no las besarás may més!...
Trovadors! La lira alegre
podéu cubri' ab gassa negra
y penjarla als tarongers!

Ay lo temps de las comptesas!...

S' han perdut, ay, aquells temps!

III.

Un somni de cinch centurias
han passat entre penurias,
fins que avuy despertan d' ell:
ab l' agulló d' anyoransa
los ha nascut l' esperansa...
Germans nostres esperém!

Ay lo temps de las comptesas!...

Si tornessin aquells temps!

Despunta la hermosa aubada
de la ditxa desitjada—
ab los colors més lluhents.
Ja 'l sol á eixir se prepara
ben prompte veurém sa cara
ensesa com un clavell.

Ay lo temps de las comptesas!...

Si tornessin aquells temps!

Vosaltres que las aymavau,
que per ellas suspiravau
de sagrat amor omplerts:
que per ellas moririau,
que impossibles ne fariáu
per obtindre lo sèu bè,

Ay lo temps de las comptesas!...

Si fessiu torná aquells temps!

Si una montanya detura
del sol la claror més pura
qu' ha d' assecar sos ullets,
enderroquéu en companya
las rocas de la montanya
que 'ns vá furtant tant de bè!

Ay lo temps de las comptesas!...

Féu que tornin aquells temps!

Prop de la mar salabrosa
torni sa vida ditxosa
á l' ombra dels tarongers;
besin sos péus las onadas

y 'ls hi cantin sas tonadas
los trovadors y 'ls aucells!

Ay lo temps de las comptesas!...

Féu que tornin aquells temps!

JOSEPH ROCA Y ROCA.

25 Abril de 1868.

SALUTACIÓ.

«Llansau exa disfressa que 'us ment
enganyadora, jobriu, com montanyesos
lo pit á l' amiatat.»

PONS Y GALLARZA.

L' alegría no mata,
Puig jo morir no 'm sento d' alegría,
Sentint que 'l pit m' esclata
Y embriagada se pert ma fantasia.

¡Será cert que 's respira
Fora de Catalunya sa fé santa?
¿Que si canta una lira
Altres resó com ella també canta?

Gaya terra perduda,
Que sols plányerte saps lluny de nosaltres,
L' hora gran n' es vinguda
Que 'ns conegan arréu, germans uns d' altres.

¡Y tú també, Castella!...
—Costava tant al cor aytal creensa—
Guaytarnos has com ella,
Ab aquell tendre 'sguart de la Provensa?

La mar que 'ns enrevolta,
Dihent; «tota per tots la dolsa Espanya;»
¿Mentiria tal volta?...
Dèu fòra cruel, ay, no, la mar no enganya.

Cascú ab la sèva historia
Dignifiquia 'l recort de los sèus avis;
Tots una sola gloria:
Retraure 'l bé, oblinarne los agravis.

Las véus de la natura
Desconcertadament van esbargidas,
Y ab quina suau dolsura
Per l' ànima desperta son sentidas!

Si, si: tots nostres brassos
Frisan per nostre cor poguer mostravos,
No 'us requia estrenye 'ls llassos
Que germanivolment han de llassarvos.

Gloria á la *Renaxensa*
—Ja s' ohrá lo crit de nobla enveja—
Gloria, gloria á Provensa
Hont la gran véu del geni *mistraleja*:

¿Qui ja may esborrada
Veurá de nostr' esprit la recordansa,
Si ab la tèva abraçada
Tanta e spessor de fruyt don l' esperansa?

L' alegría no mata
Puix jo morir no 'm sento d' alegría;
Sentint que 'l pit m' esclata
Y embriagada se pert ma fantasia.

JOAQUIM RIERA.

(de Girona.)

RECORT Y SALUTACIÓ

ALS POETAS PROVENSAIS Y CASTELLANS.

Jo no se quants sigles feya
que al mitx d' una vall se veyá
com un tros de cel bonica,
enlluernadora y rica
resplandir una corona
al cim dels verts llorsers de Barcelona.

Y tres colometas blancas
hi havia al cim de las brancas
del llorsers de la comptesa
que cantant sa gentilesa
s' oia en terra llunya
lo sant resó dels cants de Catalunya.

Y ¡ay! un jorn la tramuntana
Se 'n portá 'ls llors de la plana...
Y en alas del vent estesos
arriaren rams malmesos
recorrent l' esfera inmensa
á terras de Castella y de Provensa.

Y passada ja la guerra
la corona aná per terra
que brillava ahi tan rica...
sagnant mantell l' embolica
en mig de las runas vanas
del castell de las glorias catalanas.

Y las purugas colomas
sens abrigall per sas plomas
no sabent hont amagarse
corregueren á ficarse
dins la corona malmesa
sota 'l mantell també de la comptesa.

Y desde allí tremolosos
lo cap davall las hermosas
plomas blancas de sas alas,
recordant passadas galas
cantavan en sa anyoransa
acullint dins son niu á l' esperansa.

Y aqueixa esperansa bella
com la claror d' una estrella
que ahi 's veyá tan llunyana,
vuy es sol que vé á la plana
netejan lo cel de bromas,
deixant sortir del niu á las colomas.

¡Oh! benhajan las cantadas
colomas enamoradas
que han dat trovas tan sentidas...
ja valtres las héu oidas
recorrent l' esfera inmensa
aucellets de Castella y de Provensa.

¡Veniu germans de la gloria!
si vos plau la dolsa historia
y sentiú al cor guspiras
del geni, pulséu las liras;
veniu! cantarém abdosos,
suspírs d' una comptesa llastimosos.

¡Veniu! déunos los cants vostres
que 'ls llors que cenyiu son nostres...
de la comptesa eran antas:
y son las reliquias santas
d' una mare que 's moria
vostres millors cantars, vostre poesia.

¡Veniu germans de la gloria!
si voléu cantar l' historia,
ne será la d' una terra
que tant en pau per en gnera
tè á la vostra com germana
pus que aixis es la terra catalana.

MARTÍ GENIS Y AGUILAR

AL POETA

WILLIAMS CH. BONAPARTE WYSE.

DEMANDA.

Tu que has donat á Provensa
un vol de blaus papallons,
portan aquí d' alas blancas
y d' alas de tots colors.
Pórtanhi, lo dols *felibre*,
t' ho deman' per compasió;
sino las flors de ma terra
se moririan d' amor!

ANTONI CARETA Y VIDAL.

LO POETA.

AL CANTOR DE LA NATURALES A N FEDERICH MISTRAL.

Un jorn lo mar vegí: fins allavoras,
No havia encara deixat la fonda vall;
Lo jorn primer ne fôu en que, compendre,
Poguí lo bell... lo gran.
Aquella inmensa plana qu' al cel toca,
Deixá á mon débil cor anonadat.
Davant del infinit, los tendres llavis
Callaren muts d' espant.
Mos ulls s' extasiaren contemplantne
De las jugayres onas los colors,
Que ab sos brillants matisos, m' ensenyaren
De la bellesa 'l colm.
Sas auras que mon front ne refrescavan
Ab son alé suau y remor dols
Donaren á ma pensa voladora
La calma y lo repós.
Mes prest á aquellas auras juganeras.
Va móurerlas lo buf de tempestat,
Y omplirne fíu mon pit de gran bravesa
Son fer bramolejar.

Un jorn vegí un poeta á qui inspiravan
Las véus de la natura, y sos encants,
Y al escoltar sos versos armoniosos,
Pensí en un jorn passat.
Creguí reveure aquella maravella
Ab que á la terra Dèu enjovellá,
Ma pensa á altres temps va transportarse;
A veurer torní 'l mar.
Perque quan de las cordas de sa lira
Ne treya aquell poeta 'ls tendres sons,
tornavan á mon front las frescas auras,
Oia sos remors.
Perque quan lo poeta ab entusiasme
Cantava de bellesa l' ideal,
Tornavan á apareixer á ma vista
Aquells colors brillants.
Y quans sos cants de guerra y de victoria
Ne feya 'ls cors valets esbategar,
Sentia ja l' olor de la tempesta;
Oia sos forts clams.

A. AULESTIA Y PIJOAN

Abril de 1868.

ALS TROVADORS DE PROVENSA.

Cent an li Catalan, cent an li Provensau,
Se partejeron l' algo e lou pan e la sau.

F. MISTRAL.

Poetas del Rhon, salutí avuy la lira mia
tota amorosa llensa
sos falaguers acorts d' amor plens y armonia
al vent que juguejant se 'n va cap á Provença

F. P. BRIZ.

M' han dit que hi ha una terra—poblada d' oliveras,
De reverdencas vinyas,—bells camps y altas moreras
Dessota un hermós cel,
Y que la mar, donantli—sas frescas alenadas,
Y 'ls rius que la parteixen—ab cintas argentadas,
Ne fan aquella terra—mes dolsa que la mel.

Alli diuen que 's cria—un bell aixam de poetas
Que, com treballadoras—y entesas abelletes,
Mel trauben de la flor,
Cantantne cançons plenas—de gays conceptes savis
Pera lloar las proesas—que feren los seus avis,
La Fé qu' es pa de l' ánima,—l' Amor qu' es pa del cor.

Á vosaltres donchs, parlo—oh fills de l' armonial
M' han dit que unidas foren,—eixa terra y la mia.
Per espay de cent anys;

Jo no sé res, sols canto—tot ple d' amor sens mida
Y aixís faig més lleugera—la meua trista vida
Sembrada d' amarguras,—de dolors y de afanys.

Més cert es lo que diuen,—puig veig qu' es vostra llenga
(Encar que no la sapia—ni quasi res n' entenga)

A la de aquí semblant,
Y véure crech en ellas—á duas bassonetes
Molt bellas, molt jolias,—de gallas bermelletes,
Que una fal·lera tenen—totas duas constant.

Pero tant com los llassos—de germandat antiga,
Ab vosaltres, poetas,—un' altra cosa 'ns lliga...

Sou modest per costum;

Més tot se sap, per fondo—que 's fassa 'l foch respira,
Y encara que no puga—surtirne cap guspira,
Per ço també s' esmenta,—ja 'l descobreix lo fum.

Un jorn á vostra patria—lo vent de malhauransa
Un trovador dels nostres—portá, de l' anyoransa
¡Ay trist! plorava 'l mal;
Á vostra llar, ointlo,—ben prest se 'l ne dogueren,
Y ab ell, quant de sas penas—ben consolat l' haguereu
Partireu generosos—lo pa, l' ayga y la sal.

¡Oh Dèu! qu' en eixas terras—hi brolle la abundansa:
Que may sos fills conegán—lo qu' es malastrugansa
Ni lo que son dolors;

En los seus cors aboca—lo gerro d' alegria;
Allargals la existencia—de un any per cada dia;
Y fes que serven joves—sos cants y sos amors!

Mon cor es vostre, poetas,—pero ma sort avara
No vol que jo travesse—la terra que 'ns separa
Per donarvos la má;

Més per sort, la paraula—del cor del home es filla...
¡Oh germans de Provença,—rebéu, donechs, la senzilla
Offerina del pobre—trovador laletá!

(1867)

ANTONI CARETA Y VIDAL.

ALS POETAS DE CASTELLA Y DE PROVENSA.

(BENVINGUDA.)

Salut, los de Provença! Salut, los de Castella!
tots veniu plens de gloria de l' una y l' altra part,
amants de las germanas de nostra llengua bella,
poetas, Dèu vos guard.

Si Catalunya os dona la benvinguda tendre,
pura y lleial y amiga com sempre, Dèu ho sab!
terras veuréu que fassan vostre plaher encendre;
com Catalunya, cap.

Terra dels comptes-reys, dels almogàvers terra,
del recorts de mil glorias s' ha adormit al resó;
terras hi haurá gloriosas en temps de pau y guerra;
pero mes qu' eixa, no.

Y com de sas membransas á la bufada dolsa,
de las de vostras patrias també ne sent l' alé,
per ço avuy com á fills vos reb y l' arpa polsa
de la lloansa ab pler.

Germans, los de Provença, encara la memoria
l' historia os déu retráurer de vostres antichs temps;
donchs de la nostra patria n' es la mateixa historia:
van totas dos ensemps.

¿Vos recordau d' en Jaume? aquí n' hagué naixensa;
¿vos recordau d' en Pere? aquí com ell nasqué;
gloriosos l' un y l' altre reys foren de Provença
y reys d' aquí també.

¡Oh! no estranyau que 'us digagermans, la patria mèva
avuy que se 'n recorda de tants de fets gegants;
si n' es la vostra gloria germana de la sèva,
¿com no hem d' ésser germans?

La gloria de la patria n' es sols la que á los pobles,
agermanantlos sempre, los dona son alé,
com la que n' agermana á las ánimas nobles,
n' es sols la pura fé.

Germans, los de Castella, també á valtres os crida
avuy ma patria plena d' entusiasme y d' amor,
que si no 'u som de rasa, que si no 'u som de vida,
ne som germans de cor.

Ho som de cor y gloria; poch fa, quan en l' arena
del Africa 's batian cristians y serralhins.
nostra bandera alsava 's de llors verdosos plena,
entre pits lleminos.

¡Oh! siau ben arribats á aqueixa terra hermosa
hont la llealtat y l' bè sempre estatge han tingut;
ella vos reb, poetas, agrañida y joyosa
dihent de tot cor, ¡salut!

Germans, los de Provença, germans, los de Castella,
veniu y uniros sempre en etern llas juram;
que nostra amistat siga sempre plahentera y bella,
com de llor nostre ram.

Al oreig de las onas d' eix mar que tant inspira,

dels vents de nostra patria al enciser remor,
cantau, cantau, poetas, de vostra dolsa lira,
polsau las cordas d' or.

Cantau, y á vostres cantichs dolls magichs d' armonia,
com al amor responen los cors hont foch hi ha,
ab ecos de lloansa y ab ecos de alegria
ma patria 'us respondrà.

Salut, los de Provença! salut, los de Castella!
tots veniu plens de gloria de l' una y l' altra part;
oh fills de las germanas de nostra patria bella,
germans, que Dèu vos guard!

¡Oh! no estranyo que 'us digagermans la patria mèva
avuy que se 'n recorda de tants de fets gegants;
si n' es la vostra gloria germana de la sèva,
ne som també germans.

Barcelona 24 d' abril de 1868.

JOSEPH MARTÍ FOLGUERA.

ALS POETAS PROVENSAIS.

De tot mal vos guardi Dèu!

Salutació tant poch fina

Provensais no l' estranyeu,

Que d' altra no 'n sentiréu

De la gent de barretina.

Aixís tot bon catalá

A lo foraster saluda,

Mon pare aixís m' ho ensenyá;

Tant si fá com si no fá

Vos don' eixa benvinguda.

Mos alegres companyons

Que son uns quants jovencels

Plens de somnis é il·lusions,

Qu' en tot vehuen flors y estels

Y no fan mes que cansons.

Han volgut, ¡idea bona!

Celebrar vostra arribada

A la comptal Barcelona

Offerintvos, si us agrada,

De versos una corona.

Penséu que son flors criadas

Als marges del Llobregat,

Menys flayrosas y agraciadas

Que las del Rhon; mes besadas

Pels ayres del Montserrat.

Una flor jo hi posaré

Al ram de la jovenalla;

Provensais, pus que ja se

Que 'us plahuen, vos contaré

Una petita rondalla:

«Veus aquí que una vegada—eran duas doncelletas
Molt nobles y molt garridas—y las duas grans compesas.

De fesomia semblant—y de rossa caballera,
Deya la gent dels entorns—qu' eran duas germanetas,
Y com aytals s' estimavan—portantse vana volensa.

Un jorn l' una vá plantar—en son jardí planta bella,
Que unas flors molt bonicoyas—de flayre dols cad' any treya.

Son perfum molt ne plavia—als caballers de la terra
Y sas flors las demanavan—las mes altas damiselas.

Y fins los reys ne volian—en sos palaus tals floretas.
Cuant l' altre noble senyora—ho sabé, ne tingué enveja,

Y un esqueix ne demaná—d' aquella planta encisera.
Com las lleys de cortesia—sabia l' altra compesa,

Desseguit li trameté—de la flor bona semensa
Y tant ben regada fou—y trobá tant bona terra.

Que al cap d' any tragué florida—fent ufanosa creixensa.
Vingueren després mals vents—y aquellas duas plantetas

Com si fossin embriuxadas—se tornaren totas secas.
Llarch temps regantlas ab plors—malastrugas las doncellas.

A la volta d' anys y panys—se n' ha esbargit la tempesta
Y eixint lo sol ha tornat—lo bon temps de primavera,

Y altra volta han reverdit—las plantas, y tref poncellas
Com en altra temps bonicas—y de perfumada esència;

Y cada any quan ne floreixen—y quan las flors arreplegan,
Fan los dos nobles senyoras—com avans alegres festas.

Y á n' aqueixa festa anyal—se convidan y s' galejan
Las damas que segons diuen—eran duas germanetas

Y com aytals bè s' estiman—y abduas son falagueras.
¡Dèu fassi durá l' bon temps—per las duas doncelletas!
¡Y que puguin cada anyada—cullir lo ram de floretas!

JAUME COLLELL.

DIRECTORS: D. ANTON SERRA Y D. F. UBA CH.

Editor responsable: D. FRANCISCO ALFONSO.

Barcelona.—Imp. de Jaume Jopús, carrer de Petritxol, 14.—1868.